

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

2

2018

45 Kč / 1,90 €

Alexander Barkóci:

Půjdu třeba
až před
brány pekla

**Jak se chováme
k teenagerům?**

úvodník

J. Ondráčkové /4

Todd White

Dezertér,
narkoman,

evangelista /6

Ahmedovy slzy

téma: Kaplani

za mřížemi /8

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 „Okamžitě se jdi přezout!“

Johana Ondráčková

reportáž

6 „Tyhle kulky jsem za tebe schytl já...“

Lucie Vlasáková

rozhovor

8 Půjdu za lidmi třeba až před brány pekla

Alexander Barkóci

téma: Kaplani nejen za mřížemi

12 Mise za vysokými zdmi

Blažej Pelán

12 Pomoc na cestě k samostatnosti

anketa

15 Vyslyšené modlitby, přátelství i manipulace

Jan Kočnar

16 Vězeňskou kaplankou na pár hodin

Eva Malá

18 Už jsem se v duchu loučil se svými blízkými...

Jan Blažek

můj příběh

20 Otevřít zabouchnuté dveře

Jan Drahoš

21 Prosil jsem Satana, ať si vezme můj život

Martin Č.

z historie

22 Měli by se divit, že už dávno nejsou v pekle

Jonathan Edwards,
Jaroslav Pleva

recenze

24 Cesta k Božímu srdci

Dan Drápal

připravujeme

■ Pavel Raus: Strach

- Je strach hříchem? Odkud pochází? Jaké má následky?
- Jak s ním bojovat?

■ rozhovor s Jiřím Drejnarem

- o komunistech, ztrátě manželky a překládání Bible

■ Dave Patty: Je Bůh dobrý? Opravdu vždycky?

■ Dan Drápal: Ohlédnutí za prezidentskými volbami

6
„Vyhrožoval jsem
partnerce,
že ji zabiju“
příběh Todda Whitea

8
rozhovor:
**Alexander
Barkóci**
Vysvobození z okultismu,
plačící estébák, uzdravování...

12
téma:
Zamřížovaná mise
Co prožívají vězeňští kaplani?

18
**Z Afghánistánu
jsem se vrátil
jako jiný člověk**
vzpomíná vojenský kaplan Jan Blažek

ŽIVOT VÍRY

ročník 29 / únor 2018

cena 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Vlasáková, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr

Korektury: Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz. Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,

Legionárska 2, 811 07 Bratislava

tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbn.sk

<http://obchod.mrp.sk/vbn>

Distribuce pro zrakově postižené elektronicky:

Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1

tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce

je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout.

Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

upoutalo Tě někdy, že jako jediný z Ježíšem uzdravených lidí je v evangeliích jmenován Bartimaioš z Jericha? Nemohu Ti s jistotou povědět proč, ale uvědomil jsem si, co by nám v tomto pátrání mohlo pomoci. Šimon z Kyrény, který byl přinucen, aby Ježíšovi cestou na popraviště pomáhal nést kříž, je jmenován ve třech evangeliích, jeho synové Alexander a Rufus však zase jen u Marka – podobně jako Bartimaioš. Vysvětlují si to tím, že adresáti Markova textu tyto tři osoby znali a Marek je zmiňuje, aby svému vyprávění dodal ještě větší autenticitu.

Kde mohli lidé znát všechny tyto tři osoby? Dost možná to byli členové sboru v Jeruzalémě pár let po Kristově vzkříšení. Pokud tomu tak náhodou bylo, přijímali tento Markem popsáný příběh o zázraku jinak než my: Uzdraveného chlapíka znali, někteří se s ním kamarádili (jeruzalémský sbor měl patrně na 10 000 členů, tak ho mnozí pochopitelně znali jen od vidění).

Myslím, že z Markova líčení mohli vnímat i Bartimaiovu povahu, jak se projevovala při osobních kontaktech. Byl živelnou osobností, do věci šel po hlavě. Když tušil, že Ježíš je někde blízko, začal křičet. Možná Marek psal podle toho, jak si to pamatoval (je docela pravděpodobné, že byl tenkrát při tom), ale možná to dal dohromady podle svědectví, které Bartimaioš ve sboru občas říkal. Dovedu si představit, jak písemně po paměti zpracovávám příběh jednoho mladého muže z našeho společenství, který se občas nebojí postavit se před shromáždění a povědět do mikrofonu, jak uvěřil.

Bartimaioš křičel, mnozí mu přísně domlouvali, aby zmlkl, ale on křičel o to víc: „Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a dal si ho přivést. Marek popisuje, jak mu lidé řekli: „Vzchop se, vstaň, volá tě!“ To, že ho lidé okřikovali, mohl zaznamenat i nezájímavý pozorovatel, ale zdá se mi, že povzbuzování okolními lidmi, že ho Ježíš volá, se do Bible dostalo na základě osobního Bartimaiova prožitku. Pro Bartimaia byla vstřícnost lidí, co stáli v davu blízko něj, úlevou, něčím významným, zatímco vnější pozorovatel by to spíše pominul. U jiných evangelistů tento motiv chybí, podobně jako Bartimaiovo jméno (Mt 20, L 18).

To, že odhodil plášť a vyskočil, nebylo patrně součástí Bartimaiova svědectví – celou bytost si do té míry zaměřil na setkání s Ježíšem, že si to, co dělal, ani neuvědomoval. O jeho spěchu píše zas jen Marek. Bartimaiova horlivost se tak díky němu dostala do Bible. Ježíš uzdravil i některé ne zrovna činorodé lidi, zvláště ochrnutého u rybníku Bethesda, který ho pak dokonce udal. Můžeme nad tím přemýšlet, zda je cílevědomá horlivá touha primární cestou k zázraku.

Bartimaiova horlivost zrcadlila jeho víru. Víra někoho jiného, třeba méně spontánního, by se ukázala jinak, ale taky by se

projevila. Dáma trpící krvácením přistoupila nenápadně zezadu a dotkla se Ježíšova pláště. O hlasových projevech nebylo ani řeči. Nicméně ji to stálo hodně: Věděla, že se proviňuje proti Zákonu a že riskuje, že ji někdo pozná a usvědčí (což také Ježíš vlastně udělal).

Víra je něco nádherného. Nedá se nafilmovat. Její projevy nelze předvídat. Je pokáždé jiná, hledá si vlastní cestu a dosáhne až k zázraku. Bartimaia i nejménovanou

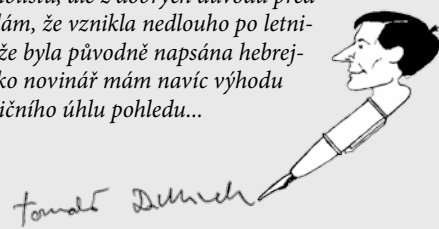
Cesta k zázraku: dravě, nebo inkognito?

ženu s krvotokem vyznamenal Ježíš stejně. Pomohl jim on, ale oběma řekl, že je uzdravila jejich víra.

Jaké poselství přináší zpráva o Bartimaiově dravosti nám osobně? Mentoršky se ovšem dá zneužít a zjednodušit. Je možné ve druhých vzbuzovat pocit viny, že nemají víru, a často to by to třeba mohla být pravda. Říkám si, že bych rád získal Bartimaiovu horlivost. Ale jak? Tím, že budu křičet, až kolem půjde nějaký evangelista? Bartimaioš se o nic nesnažil. Přesně věděl, co chce: vidět. Svět jeho touhy, který s náboženstvím neměl mnoho společného, se potkal s Ježíšovou vstřícností, láskou, bytostným nastavením dávat, pomáhat, zachraňovat.

Bartimaioš si na nic nehrál. Jako slepý žebrák se držel při zemi. To je dobrá výchozí pozice pro setkání s Králem, který vyučoval o blahoslavenstvích, a nezdá se mi nedosažitelná ani dnes. Bartimaioš křičel, protože o Ježíši věděl něco podstatného – že nezištně pomáhá a že dělá zázraky. Pro to, abychom měli tuhle víru, potřebujeme znát Ježíše. K tomu je nám k dispozici Bible.

Úvahy o tom, kam Bartimaioš chodil do sboru a proč o něm Marek napsal víc než ostatní, nevydávám za nic prokázaného. Je to pokus podívat se na evangelia osobně, přičemž spolu s menšinou současných biblistů, ale z dobrých důvodů předpokládám, že vznikla nedlouho po letnicích a že byla původně napsána hebrejsky. Jako novinář mám navíc výhodu netradičního úhlu pohledu...

„Okamžitě se jdi přezout!“

Jak se v církvi chováme k teenagerům?

Johana Ondráčková

Vyrostla jsem v církvi. Patřím mezi pamětníky našeho sboru. Zatímco o generaci starší bratři a sestry vzpomínají na „Maniny“ (sbor ČCE v Praze-Holešovicích, dnešní KS Praha – pozn. red.) jako na místo Boží přítomnosti, kde se uprostřed totality neohroženě projevoval svatý Duch a usvědčoval hříšníky, já si odtamtud vybavuji panenku Kristýnku, její kolébku a židle. Každý máme něco, svůj příběh, svou duchovní historii, své duchovní dětství, dospívání a dospělost.

Jeden z důvodů, proč jsem v dospívání přestoupila do jiného společenství (v rámci našeho sboru), bylo, že jsem ve svém domovském společenství nikdy nepřestala být dítětem. Bratři v Kristu ve věku mých rodičů mě i v mých 16 letech zdravili v neděli pohlažením, a když jsem

s kamarádkou vedla nedělníku, chodily si tam pro jistotu sednout i maminky dětí, které jsme vedly. Nikdy jsme vlastně nepochopily proč. Služebně jsme v týmu vedoucích pravděpodobně ani nebyly nejmladší... Nakonec jsem v neděle sloužit přestala, připadala jsem si tam jako v zoo. Ne proto, že bych musela krotit dravou smečku dětí, naopak, s dětmi nám to klapalo báječně. To já jsem si připadala jako cvičená opice, kterou chodí okukovat skupina maminek.

Ve společenství, do kterého jsem přestoupila, byla v tomto ohledu situace lepší. Sice mě většina lidí znala od malička, ale delší dobu jsme nebyli v intenzivnějším kontaktu, takže jsem pro ně nebyla sedmnáctileté dítě, ale sedmnáctiletý člověk.

Do života společenství jsem se zapojila rychle. Života jsem si tam službu a účastnila jsem se společných akcí. Každé léto jezdíme na společnou dovolenou. Když mi bylo sedmnáct, byli jsme kousek od Řípu. Seděli jsme jednou večer

kolem stolu, povídali jsme si a jeden starší bratr mi dal loknout piva. Nevím, jak se to tehdy táta dozvěděl (asi jsem mu to řekla sama, jsem trochu kecka), ale neuvěřitelně ho to popudilo a milému bratrovi velmi výrazně a jednoznačně vysvětlil, že něco takového by si opravdu neměl dovolovat. (Později se ukázalo, že si táta myslel, že mi ten bratr dovolil vypít celý půllitr, ale to na věci z mého pohledu tolik nemění.)

Kromě této historky ale rodiče vždy v případě potřeby zdůrazňovali, že jsem originál a mám za svůj život zodpovědnost sama. Táta je v křesťanských kruzích poměrně známý, takže se mi stávalo, že mě na chodbě na křesťanských akcích zastavovali lidé, které jsem neznala, a vykládali mi, jak jsem byla roztomilá, když jsem byla v kočárku. Žádný teenager neslyší rád, že pěkně vyrostl, má růžové tvářičky a že byl roztomiloučké miminko. Od vlastní babičky se to ještě snese, ale od cizích lidí? Časem jsem se naučila zvládat to s úsměvem, poděkováním a zdvořilým, ale

krátce

◆ **Čínští žadatelé o azyl stále čekají.** Jedna z nich – žena říkájící si „Anna“ – poskytla před Vánocemi rozhovor Českému rozhlasu. „Česko jsem si zamílovávala, do kostela tu chodím beze strachu. Ale hluboko v srdci mám bezmoc, čekám už 26 měsíců a bojím se, že mě pošlou zpět do Číny,“ prozradila. V ČR žádá o politický azyl z důvodu náboženského pronásledování. „Někdy mám skutečně strach. Zprvce z toho, že vláda mě může dostat zpátky na základě vymyšlených pomluv nebo nějakými diplomatickými prostředky, nevím. Mám strach, že moje žádost bude zamítnuta. Když nezískám azyl, pošlou mě zpět do Číny a tam mi hrozí věznění, mučení, dokonce smrt,“ tvrdí dále v rozhovoru, který publikoval server iRozhlas.cz.

Kvůli odposlouchávání telefonů a kontrole internetu nemůže prý ani navázat kontakt se svou rodinou. Čínský stát podle ní proti křesťanům tvrdě zasahuje: „Dokonce i když zpívám modlitby a chvalozpěvy ve vlastním domě, mne zavírou, pokud mne při tom odhalí.“

Podezření, že v této záležitosti dochází k neodůvodněným průtahům, pojala na základě informací z médií už i veřejná ochránkyně práv Anna Šabatová a zahájila řízení. „Pokud ministerstvo nevysvětlí důvody průtahů, které jsou už opravdu velmi závažné, a nepřijme opatření k nápravě, tak už je na místě veřejná sankce. Nemám žádný nástroj

k přinucení, ale mohu věc zveřejnit a mohu se obrátit na vládu,“ sdělila v prosinci Českému rozhlasu. Podle ombudsmanky se problém týká přibližně 70 žadatelů.

◆ **Zemřel nestor českého vysílání TWR Jiří Dedecius.** Narodil se v létě roku 1939, vystudoval střední elektrotechnickou školu v Brně, kde v baptistickém sboru také uvěřil a byl pokřtěn. Pracoval jako vývojář televizí v Tesle v Pardubicích, poté v podniku Metra Blansko. S manželkou Ludmilou měl syna Petra a dceru Hanu.

Začátkem 70. let Jiřího jeden přítel upozornil na to, že by jako člověk znalý techniky měl své obdarování využít ve službě Bohu. Podařilo se mu pořídit tehdy stěží dostupné záznamové přístroje a začal nahrávat na křesťanských setkáních a konferencích hudbu i slovo. O pořízené nahrávky měli zájem lidé z celé republiky. Odtud byl už jen krůček k tomu, aby se pořízené nahrávky dostaly přes hranice do Monte Carla, kde sídlila česká redakce TWR. Jiří posílal do Monaka nahrávky, z ciziny k Dedeciusovým pro změnu proudila křesťanská literatura, kterou pomáhali distribuovat.

„Jelikož to bylo v době totality, využívaly se k tomu různé kontakty zahraničních návštěv. Tehdy jako rodina zažívali mnohé zážitky a mimořádnou Boží ochranu. Jiří byl několikrát vyslýchán příslušníky StB,“ uvedl ve svém smutečním projevu na Dedeciusově pohřbu kazatel BJB Brno Pavel Coufal.

Aby byli blíží svému domovskému sboru, přestěhovali se Dedeciusovi později do Brna, kde koupili rodinný dům

a kde práce pro TWR pokračovala ve větším rozsahu.

„Jiří byl svým způsobem zakladatelem dnešní úspěšně fungující rozhlasové misie TWR u nás. V 70. letech minulého století využívali mnozí křesťané po celé republice amatérskou zvukovou natáčecí techniku k evangelizačním účelům, ale Jiří Dedecius jako první dal této práci odborný ráz,“ vzpomíná Dedeciusova dlouholetá spolupracovnice Marie Frydrychová, která o jeho životě napsala knihu Střežené město.

„Kromě technické odbornosti, odpovídající dané době, se Dedeciusovi vždy vyznačovali hlubokou vírou v Boží slovo a sílu modlitby. Modlitbou u Dedeciusů každé natáčení začínalo, končilo a často ho modlitba přerušovala i uprostřed,“ dodává Frydrychová.

Jiří Dedecius zemřel 17. prosince 2017 ve věku 78 let.

◆ **Evangelikálové se sbližují s katolíky?** Delegáti Světové evangelikální aliance (WEA) se 14. 12. 2017 ve Vatikánu setkali s papežem Františkem. Podle německého teologa Thomase Schirmachera se zde jednalo o papežově návrhu na „vytvoření stálého výboru, který by koordinoval společnou práci a rozhovory“. WEA se již

mnoho let snaží o dialog s římskokatolickou církví a zkoumá oblasti společného zájmu, zejména potenciál spolupráce v morálních a sociálních otázkách. To se však nelíbí některým členským organizacím, především z tradičně katolických zemí.

Evangelikálové z Itálie, Španělska a Malty nedávno v otevřeném dopise před sbližováním WEA s římskokatolickou církví a Světovou radou církví varovali. Nevadí jim spolupracovat v oblasti sociálních a etických otázek, ale odmítají jednotu, která není založena na společném chápání evangelia. Podle nich se WEA údajně chystá podepsat s katolíky a Světovou radou církví prohlášení o jednotě. „Jsme zmateni tím, co se děje. Vidíme radikální změnu, která probíhá bez jakékoliv komunikace, diskuse, dalších informací nebo hlasování,“ píše se ve čtrnáctistránkovém dokumentu. Dokonce v něm varují, že tento posun může být začátkem konce WEA jako tradiční evangelikální sítě. Generální tajemník WEA, biskup Efraim Tendaro, ale plánování jakékoli podobné dohody popřel.

(Christian Today, Křesťan Dnes, Evangelical Focus)

◆ **Lze najít společnou řeč?** Společné prohlášení s Papežskou radou pro jednotu křesťanů podepsala 31. 11. 2017 Světová luterská federace, a to při příležitosti 500. výročí reformace. Katolíci a luteráni v tomto prohlášení deklarují především vděčnost za duchovní a teologické dary, které reformace křesťanství přinesla. Také v něm vyzývají ke znovunalezení a vyzdvížení všeho, co mají obě linie společné, a vyjadřují přesvědčení, že jednotlivých prvků je mezi nimi mnohem více než rozdílností. Doku-

důrazným „Bohužel si vás vůbec nepamatuju“. Táta mě naučil, že být v takové chvíli uctívá je svým způsobem služba lidem.

Měla jsem poslechnout?

Ještě bych ráda vyprávěla jeden příběh ze sborové dovolené. Stal se, když mi bylo asi dvacet čtyři. Ten den jsme se chystali na společný celodenní výlet. Byli jsme v Jizerských horách,

Připadala jsem si jako cvičená opice, kterou chodí okukovat skupina maminek.

takže nás čekala spousta kopců nahoru i dolů. Předpověď hlásila přes 30 °C, a když se blížilo 9:00, kdy jsme měli sraz před hlavní budovou, o správnosti předpovědi nebylo pochyb. Když je horko, tak je horko, takže jsem si vzala sportovní sandály a pohodlné šaty, které už se mnou absolvovaly ne jeden výšlap. Do lehké plátěné tašky jsem si sbalila vodu, jídlo a něco

lehkého přes sebe, kdyby přece jen byla na vyhlídce zima. Nic jiného přece nebudu potřebovat. Takto jsem dorazila na místo srazu. Zatímco jsem se zdravila s ostatními výletníky, přišel ke mně jeden bratr a řekl: „Okamžitě se jdi přezout, takhle teda rozhodně nejdeš.“ Další se k němu přidali. A protože jsem slušné děvče a nechtěla jsem vyvolávat konflikty, sebrala jsem se a šla jsem se do chatky přezout.

Po cestě jsem ale naštěstí začala přemýšlet a uvědomila jsem si, že ze sportovních bot se mi po delší chůzi dělají puchýře a budu to nakonec já, kdo v mých botách bude muset celý výlet spokojeně ujit. I otočila jsem se a vrátila jsem se na sraz tak, jak jsem z něj odešla. Všichni se mi hned podívali na nohy, ale obešlo se to beze slov. Po cestě jsem bojovala s tím, jestli bych neměla mít špatné svědomí z toho, že jsem neposlechla. Když mi ale po návratu jedna sestra přišla říct, „že jsem v těch botkách nakonec moc pěkně šla, až se tomu divila“, došlo mi, že pro špatné svědomí opravdu není důvod. Jsem dospělá a můžu si nosit boty, jaké chci. Přemýšlela jsem, jak by titíž lidé jednali s čerstvě uvěřivším čtyřicetiletým člověkem... Taky by ho nevybíravě poslali pro jiné boty? A co teprve kdyby s námi na dovolené byl nevěřící známý ve stejném věku?

Útěk odněkud

Přemýšlím o naší církevní kultuře. Jsme přátelštější. Jsme rádi, když se u nás noví lidé cítí dobře a jsme pro to ochotní leccos udělat. Když přijde na skupinku nebo na bohoslužbu někdo nový, všimneme si ho (v ideálním případě oslovíme přímo jej a ne až po cestě domů kamarádka: „Všimla sis té nové ženské v džínách?“). Chceme, aby prožili přijetí, aby zažili, jak se v té své církvi máme všichni rádi. Jak se ale chováme k sobě navzájem? Z vlastní zkušenosti i z práce vím, že teenager si nade vše přeje, aby s ním ostatní jednali jako s dospělým. Hledá sám sebe, hledá svoje místo a potřebuje od okolí vnímat, že je přijatý a důležitý. Pokud to v opravdovém světě neprožívá, může utéct do reality počítačových her nebo se chytit pochybné party, kde není tak těžké uznání a ocenění získat.

Nejhorší ale není, když uteče někam, ale když uteče odněkud. Pryč od Boží tváře, pryč z Boží rodiny, kde je pořád jen dítětem a kde musí s uctivostí a úsměvem čelit dobrým radám a vychově od těch, kterým do něj nic není...

Mgr. Johana Ondráčková (roz. Dittrichová) je členkou KS Praha-sever, pracuje s mládeží.

zprávy

mentem obě strany podepsaly závazek, že budou „pokračovat na společné cestě, vedené Božím Duchem, směrem k větší jednotě podle vůle našeho Pána Ježíše Krista. S Boží pomocí chceme v modlitbě rozlišovat své chápání církve, eucharistie a služby a hledat tak podstatný konsenzus, abychom překonali zbývající rozdělení mezi námi“.

Nedávno ve Vatikanu oslavovali 50 let od zahájení teologického dialogu s katolíky také metodisté. A v červenci v německém Wittenbergu připojilo Světové společenství reformovaných církví svůj podpis ke Společnému prohlášení k nauce o ospravedlnění mezi katolíky a luterány z roku 1999. Zdá se, že římskokatolická církev a lidové protestantské církve se k sobě přibližují a jsou stále ochotnější se respektovat a přijímat. Překonání staleté kontroverze o učení o ospravedlnění se projevilo i v římskokatolickém katechismu, odkud se spasení ze skutků v 90. letech skutečně vytrátilo. Základní rozpory (autorita papeže, pojetí kněžství, eucharistie, dogma o neposkvrněném početí atd. atd.) však zůstávají a odůvodněná naděje na jejich překlenutí v dohledné době neexistuje.

Kroky vedení velkých historických církví, které poskytují iluzi jednoty, nacházejí odezvu i u řadových věřících. Loni proběhl v západní Evropě a v USA průzkum, podle kterého se nadpoloviční většina protestantů shoduje s katolíky právě v nauce o ospravedlnění: spasení jsme skrze milost, ale zároveň musíme svůj vztah k Bohu prokázat i dobrými skutky.

□ připravili Lucie Vlasáková, Tomáš Dittrich a Tomáš Coufal; foto k článkům: ochrance.cz a TWR

■ 0 Vánocích zemřely desítky křesťanů

Velké křesťanské svátky využívají často islámisté ke krvavým útokům.

V neděli 17. 12. ráno čtyři islámští teroristé napadli metodistický kostel Bethel Memorial v pákistánské Květi. Jeden atentátník před kostelem odpálil svou vestu. Při explozi přišlo o život nejméně devět křesťanů, dalších 50 bylo zraněno. K útoku se přihlásil Islámský stát.

29. 12. střelila dvojice ozbrojenců na motocyklech do věřících lidí před káhirským kostelem sv. Menasa v Egyptě. Zemřelo devět lidí. K útoku se přihlásila místní odnož Islámského státu. Egyptský prezident Abdel Fattáh Sísí se proto rozhodl o tři měsíce prodloužit výjimečný stav, který v zemi platí od Velikonoc, a na pravoslavné Vánoce 6. 1. byly před všemi koptskými chrámy posílány hlídky. Sísí se jako první egyptský prezident v historii každoročně účastní vánočních i velikonočních bohoslužeb.

Osm obětí a 140 zraněných a zadržovaných si vyžádaly protesty 31. 12. v hlavním městě Demokratické republiky Kongo, kde lidé protestovali proti prezidentovi, kterému skončil mandát v roce 2016, dosud však nevypsal nové volby. Pochod za mír, který zorganizovali věřící, byl s použitím slzného plynu rozehnán a mnoho kněží bylo zatčeno.

Na jihu Nigérie zastřelila na Nový rok skupina ozbrojenců nejméně 17 křesťanů, kteří se vraceli z bohoslužby. K útoku se dosud nikdo nepřihlásil.

Krvavé byly vánoční svátky i v Indii, kde se od roku 2014 drží u moci hindu-

istická nacionalistická strana. Během Vánoc se místní křesťané stali obětmi až 23 útoků. Hinduističtí nacionalisté na několika místech zaútočili na křesťany přímo během oslav a zpívání koledí. www.postoj.sk, Hlas mučedníků

■ Čína: Vyhoštění jihokorejských křesťanů

Stovky jihokorejských křesťanů včetně mnoha církevních vedoucích musely v uplynulém roce nedobrovolně odejít ze tří provincií v severovýchodní Číně. Patrně se jedná o důsledek zavádění nových opatření s cílem dostat pod kontrolu veškeré náboženské aktivity.

Podle odhadů působí na severovýchodě Číny více než tisíc jihokorejských pastorů a misionářů. Jejich odchod znamená ukončení činnosti mnoha společenství a mnoho opuštěných věřících.

Představitel čínské vlády vyhoštění vysokého počtu jihokorejských křesťanů nijak nekomentoval, nicméně stojí za povšimnutí, že všechny tři provincie, kterých se deportace týká – Liaoning, Ťi-lin a Chej-lung-ťiang – hraničí se Severní Koreou. Místní úředníci podezírají pastory z poskytování pomoci severokorejským zběhům.

Dr. Eric Foley, výkonný ředitel korejského Hlasu mučedníků, není současnou situací překvapen. Před podobným vývojem varoval již ve zprávě zveřejněné v roce 2014: „Lidem působícím přímo na místě je zřejmé, že situace Severokorejců v severovýchodní Číně je napjatá a stále se zhoršuje. Neočekávejte, že Čína bude jen nečinně přihlížet. Pokud Severní Korea vnímá misionáře působící

v Číně jako potenciální zdroj nestability ve své zemi a pokud označuje Čínu jako jejich hostitele, mohou misionáři očekávat záahy na společenství a přípravná centra sloužící právě Severokorejčům.“

World Watch Monitor,
Hlas mučedníků

■ Boko Haram zneužívá stále více dětí

Minulý rok použila tato teroristická organizace v severní Nigérii a Kamerunu jako sebevražedné atentátníky nejméně 135 dětí, což je podle UNICEF až pětkrát více než v roce 2016. „Děti se staly hlavními terči útoku v konfliktech po celém světě. Jsou používány jako živé štíty, zabíjeny, mrzačeny a rekrutovány k boji. Zásilňování, nucená manželství, únosy a zotročování se staly základní taktikou v konfliktech od Iráku, Sýrie a Jemenu po Nigérii, Jižní Súdán a Barmu,“ píše UNICEF. V srpnu 2017 také zveřejnila informaci, že severovýchod Nigérie, který je činností Boko Haram nejvíce zasažen, čelí velké humanitární krizi – lidé jsou nuceni opouštět své domovy a trpí podvýživou. Region je ohrožen hladomorem.

V říjnu minulého roku byly v Nigérii zahájeny masové soudní procesy s více než 6600 podezřelými, kteří jsou obviněni z členství v Boko Haram. Teroristická organizace bojuje proti vládě a jejím cílem je úplné vymýcení křesťanství v zemi. Od roku 2009 v těchto bojích zemřelo už cca 20 000 lidí. Nigerijská vláda čelí ostré kritice, že dosud nebyla schopná Boko Haram zastavit.

Christian Post